

Klauzulę wykonalności nadano
w dniu 15.06.2018 r. pkt II
na wniosek pełn. wierz. /K. 268/
adw. R. R..

Na zarządzenie Sędziego
z up. Kierownika Sekretariatu

Starszy Sekretarz Sądowy

Magdalena Stachera

Sygn. akt I ACa 40/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Edyta Buczkowska – Żuk
Sędziowie:	SSA Ryszard Iwankiewicz SSA Krzysztof Górski (sprawozdawca)

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2018 roku na rozprawie niejawnym w Szczecinie

sprawy z powództwa W. J.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. (...) w Ś.

o uchylenie uchwały

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt I C 214/17

p o s t a n a w i a:

I. **odrzuć apelację;**

II. **zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 270 zł (dwustu siedemdziesięciu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.**

Ryszard Iwankiewicz Edyta Buczkowska – Żuk Krzysztof Górski

UZASADNIENIE

POSTANOWIENIA Z DNIA 29 MAJA 2018 ROKU

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 214/17 Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo o uchylenie uchwały właścicieli lokali Wspólnoty Mieszkaniowej przy u (...) w Ś. w sprawie wydzierżawienia terenu przyległego do budynku Wspólnoty.

Powód wniósł apelację od tego wyroku nie wskazując wartości przedmiotu zaskarżenia. Zaczadzeniem z dnia 26 marca 2018 przewodniczący Wydziału w Sądzie Apelacyjnym wezwał powoda do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w terminie 7 dni, wyjaśniając że uchwała objęta pozwem ma charakter majątkowy a od wartości przedmiotu zaskarżenia zależy dopuszczalność skargi kasacyjnej. Pouczono powoda o skutku niewykonania zarządzenia informując, że zaniechanie wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia spowoduje odrzucenie apelacji.

Wezwanie do uczynienia zadość treści zarządzenia doręczono powodowi w dniu 6 kwietnia 2018 (k. 261). Mimo upływu terminu powód nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zgodnie z art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Zgodnie z art. 373 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli dostrzeże braki, do których usunięcia strona nie była wezwana, zażąda ich usunięcia. W razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie apelacja ulega odrzuceniu.

Z kolei norma art. 368 k.p.c. określając wymagania apelacji wskazuje między innymi (w §2), że w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość ta może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie. Zgodnie z tą normą przepisy art. 19-24 i 25 § 1 stosuje się odpowiednio.

Wymaganie wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji jest więc przesłanką formalną tego pisma. W judykaturze przyjęty jest pogląd, że niewskazanie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia może uzasadniać wezwanie strony do uzupełnienia tego braku pod rygorem odrzucenia apelacji. Wskazując, że wezwanie do usunięcia braków formalnych apelacji pod rygorem jej odrzucenia w razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie, zgodnie z art. 370 lub 373 k.p.c., może nastąpić jedynie wtedy, gdy braki te są tego rodzaju, że powodują, iż nie można apelacji nadać prawidłowego biegu, Sąd Najwyższy wyjaśnia zarazem, że ocena, czy wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia jest wymaganiem, którego niespełnienie powoduje niemożność nadania apelacji prawidłowego biegu w rozumieniu art. 130 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i powoduje konieczność wezwania strony do uzupełnienia apelacji pod rygorem jej odrzucenia (art. 370 i 373 k.p.c.) wiąże się z określeniem funkcji wymagania wskazania w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia.

Obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia będzie posiadał istotne znaczenie wówczas, gdy nie wskazano i nie ustalono wartości przedmiotu sporu w sprawie o prawo majątkowe w toku postępowania przed Sądem I instancji, jeśli zarazem od wartości tej zależeć będzie między innymi ustalenie istnienia prawa do zaskarżenia wyroku Sadu odwoławczego skargą kasacyjną. Stąd też w art. 368 § 2 k.p.c. ustanowiono odpowiednie wymaganie formalne dla apelacji (por. wywody zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2015 r. I CZ 100/14 i tam powołane wcześniejsze wypowiedzi orzecznictwa).

W judykaturze wielokrotnie też już wyjaśniano, że w przypadku zaskarżania uchwał kolektywnych organów osób prawnych i niebędących osobami prawnymi jednostek, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, należy wskazać wartość przedmiotu sporu wówczas, gdy uchwała dotyczy praw majątkowych. W tym przypadku podstawowym

kryterium rozróżnienia spraw o prawa majątkowej i niemajątkowej jest zaś to, czy uchwała pozostaje w bezpośrednim związku z ekonomicznym interesem stron procesu (por. no, postanowienie SN z dnia 26 marca 2014 V CZ 16/14 i tam cytowane wcześniejsze wypowiedzi Sądu Najwyższego). W odniesieniu do uchwał właścicieli wspólnoty mieszkaniowej Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 marca 2012 (IV CZ 148/11) również wyraził pogląd, że o majątkowym albo niemajątkowym charakterze spraw o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej decyduje przedmiot zaskarżonej uchwały (to czy dotyczy ona praw majątkowych, czy niemajątkowych). Sąd wyjaśnił, że podział praw na majątkowe i niemajątkowe na gruncie właściwego dla ich wyróżnienia prawa materialnego oparty jest na rozróżnieniu majątkowej lub niemajątkowej treści stosunków, których te prawa dotyczą albo na tym czy prawa podmiotowe są bezpośrednio uwarunkowane ekonomicznym interesem uprawnionego podmiotu. Podział ten jest niezależny od charakteru samego uprawnienia do zaskarżenia uchwały.

W niniejszej sprawie kwestionowana w pozwie uchwała dotyczy umowy dzierżawy, jaką miałyby zawrzeć wspólnota jako dzierżawca terenu wokół budynku. Niewątpliwie więc uchwała dotyczy praw i obowiązków o charakterze majątkowym i służy realizacji interesu majątkowego wspólnoty i jej członków. Zatem zgodnie z wcześniejszymi uwagami żądanie uchylenia uchwały inicjuje spór sądowy o prawo majątkowe. W myśl art. 368 §2 k.p.c. wymogiem formalnym apelacji było więc wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zgodnie z art. 19 §1 k.p.c. w sprawach o roszczenia pieniężne, zgłoszone choćby w zamian innego przedmiotu, podana kwota pieniężna stanowi wartość przedmiotu sporu. Według art. 19 §2 k.p.c. w innych sprawach majątkowych powód obowiązany jest oznaczyć w pozwie kwotą pieniężną wartość przedmiotu sporu, uwzględniając postanowienia zawarte w artykułach 20 – 24 k.p.c.

Skoro w niniejszej sprawie powód dochodzi ochrony innego, niż roszczenie pieniężne prawa majątkowego to jego obowiązkiem w pozwie było wskazanie kwoty stanowiącej w jego przekonaniu wartość dochodzonego roszczenia. Obowiązek ten leży w sferze wyłącznej kompetencji powoda (sąd nie może zastąpić powoda w oznaczeniu wartości przedmiotu sporu/zaskarżenia, lecz na podstawie art. 25 k.p.c. może jedynie, z urzędu lub na wniosek strony przeciwnej, zarządzić sprawdzenie wartości wskazanej przez powoda).

Wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia (wobec zaniechania wskazania wartości przedmiotu sporu przed Sądem I instancji) było z kolei istotne dla nadania apelacji prawidłowego biegu. Wartość ta determinowała zakres praw obu stron w dalszym toku postępowania. W szczególności była niezbędna dla określenia czy stronom przysługiwało prawo do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu II instancji (skoro wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej nie może przewyższać wartości wskazanej w apelacji - por. np. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2015 r. I CZ 46/15).

W świetle przedstawionych uwag stwierdzić należało, że w niniejszej sprawie wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia było wymogiem formalnym apelacji, od którego uzależnione było prawidłowe nadanie sprawie dalszego biegu. Zaniechanie uzupełnienia przez powoda tego braku formalnego mimo stosownego wezwania i upływu terminu skutkować więc musiało odrzuceniem apelacji na podstawie art. 373 k.p.c.

Konsekwencją orzeczenia co do istoty sprawy było rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

Skoro apelacja została odrzucona to powód musi być uznany za przegrywającego sprawę w rozumieniu art. 98 k.p.c..

Skoro tak to na podstawie tej normy jest zobowiązany do zwrotu pozwanej Wspólnocie całości kosztów procesu. Na koszty te składa się oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustalone jako 75% stawki minimalnej, adekwatnej dla przedmiotu sprawy. Podstawą prawną ustalenia wynagrodzenia jest przepis § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 8 ust 1 pkt 1 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz., 1800) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

Ryszard Iwankiewicz Edyta Buczkowska - Żuk Krzysztof Górski